

Перемогу принесла «Зоряна»

Тернопільська земля надзвичайно багата співочими талантами. У цьому пересвідчуєшся щоразу, коли чуєш по радіо чи телебаченню мелодійний спів наших відомих земляків. Нещодавно з урочистої церемонії нагородження найкращих музичних особистостей України, що проходила у мальовничому курортному містечку Трускавець, повернувся Ігор Гаврилюк, і як завжди, не з порожніми руками. Цього разу виконавець став володарем титулу «Найкращий співак- 2002» і переможцем у номінації «Найкраща пісня», якою є загальновідома «Зоряна». Своїми враженнями він ділиться з читачами «Вечірки».

– Ігорю, що ти відчуваєш щоразу, коли отримуєш перемогу?

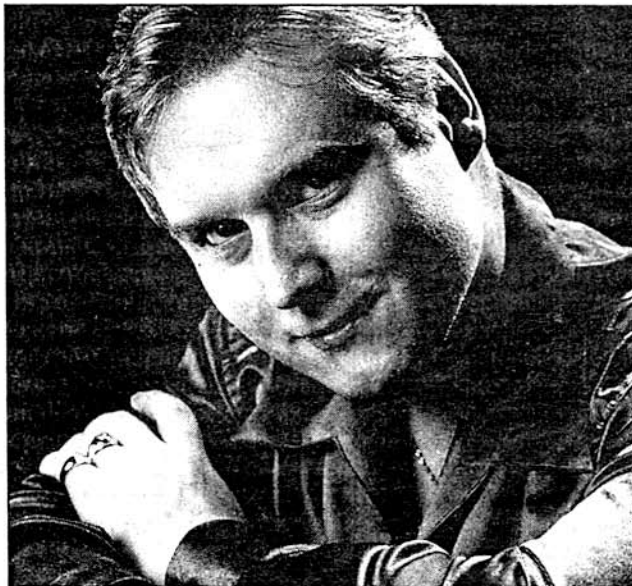
– Звичайно, гордість. Гордість за свій рідний Тернопіль, який я дуже люблю, і за своїх земляків, які мене підтримують і допомагають у творчості.

– Чим цього разу ти здивував світ?

– Моя перемога не є результатом якогось одного виступу. Це підсумок усієї пісенної діяльності. Адже переможців визначали слухачі, які телефонували і надсилали листи на адресу національної теле-радіокомпанії України, віддаючи свій голос за того чи іншого виконавця.

Окрім того, відбулося два концерти, на яких глядачі мали змогу оцінити виконавців та їх пісні.

Змагання проходили у кількох номінаціях: «Най-

кращий співак», «Найкращий аранжувальник», «Найкращий поет» і т.д.

– Хто з відомих виконавців виступав на концерті?

– Всіх навіть важко перелічити, адже було більше півсотні виконавців. Серед них: народний артист України Леонід Сандуленко, Фемій Мустафав, Микола Свидюк, Інеш, Мар'ян Гаденко, Юрій Рожков...

– Що особливо запам'яталося?

– Річ у тім, що ця подія співпала з моїм днем народження. Вперше я відзначив його у такому великому дружньому колі. Було надзвичайно приємно чути найщиріші слова привітань і в залі, і по радіо, адже відбувався прямий ефір. Це незабутнє

своїх шанувальників і віддаватися їм сповна. Так з роками здобувається повага і любов.

– Які пісні допомогли тобі стати кращим співаком?

– Це «Зоряна» Анатолія Матвійчука та «Ніч прощання» наших земляків Сергія Сірого і Анатолія Мельника.

– Якось в одному із своїх інтерв'ю «Вечірці» ти сказав, що мрієш заспівати на одній сцені з Лучано Паваротті...

– Поки що, мрія залишається мрією. Аби поїхати на гастролі з концертною програмою, потрібні солідні спонсори і великі гроші.

На мою думку, у нас культура нікому не потрібна. Я це відчуваю, коли намагався достукатися до чиновницьких кабінетів з проханнями допомогти в поїзді на міжнародний конкурс до Італії під патронатом їхнього президента.

А ще візьміть наших відомих земляків - Оксану Пекун, Віктора Павліка... Сьогодні вони далеко за межами Тернопілля. Ось вам наше ставлення до культури.

– І традиційне запитання: чого б ти побажав своїм шанувальникам і нашим читачам?

– Бути оптимістами і з усіх сил намагатися творити добро, бо його у нашій знедоленій країні бракує.

Розмовляла
Любов ГАДОМСЬКА